

Nu er der mørke igen i sind,
jeg så dog sommeren komme;
den var så sær, at jeg glemte helt
at elske den, før den var omme.

Nu lyser koglerne stille op
i træets øverste grene;
i midten sidder de mere spredt,
og nederst sidder en alene.

Nu tages træet i stuen ind,
så det kan fryde vort øje
med pynt og gaver og tændte lys,
der sænkede sig fra det høje.

Nu er der glæde igen i sind,
jeg ved dog vinteren kommer;
den kom i går, og nu er den her
med hænderne i sine lommer.

Nu står jeg stille i al den sne,
som himlen vil mig forunde;
nu når den mig op til mine knæ,
men se, Gud, jeg kan sagtens bunde.